

Corul și orchestra la Deva - 9 noiembrie 2008

Ibi Tomoni

„Binecuvântate sunt pe munți picioarele celor ce duc Evanghelia, vestea minunată a mântuirii!”

.....așa ne spune în câteva locuri Scriptura, și ce altă mai mare bucurie decât să știi că pașii umblării tale pe acest pământ sunt binecuvântați de Dumnezeu! Ziua de 9 noiembrie a fost rânduită de Domnul ca toți împreună - cor și orchestra - să le vestim Evanghelia celor din Biserica Creștină Baptistă „Sfânta Treime” din Deva.

„*Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine*” spune versetul din Romani 12:21 cu care ne-au întâmpinat frații și surorile noastre; și noi știm că pentru a birui pe cel rău prin bine, trebuie ca mai întâi *inima* să ne fie veselă și ființa noastră plină de bucuria *că suntem iubiți de Dumnezeu*. „Cei cu inima bună[...] să cânte în cinstea Domnului” ne îndeamnă Scriptura și cum altfel putem să arătăm mai bine celor din jur că suntem răscumpărați de Dumnezeu, decât prin cântarea de laudă închinată Lui? Casa de rugăciune a răsunat în acordurile corului și ale orchestrei, iar inimile noastre au fost atinse de versurile cântate. „Cum dorește un cerb izvor de apă / Așa eu Te doresc.” Doamne, și mai presus de orice „Vreau să-Ți mulțumesc, pentru jertfa de pe Golgota” și pentru că pacea Ta se revarsă „Ca un râu” în viața mea, în fiecare zi.

Mesajul Scripturii din acea seară a fost rostit de fratele păstor Daniel Popa, care a pus sub privirile noastre textul biblic din cartea Rut, cap. 2, primele 12 versete. Cuvintele rostite pe marginea acestui pasaj al Scripturii ne-au prezentat-o pe Rut ca și femeia care se adăpostește în orice vreme sub aripile ocrotitoare ale Celui Preaînalt. Ea a știut să caute ajutor la Cel care ține în mână Sa destinul tuturor și nu s-a lăsat copleșită de încercări. Într-o situație în care cei mai mulți își pierd bucuria de a trăi (moartea soțului ei), Rut își depășește tristețea și, deplin încrezătoare în Dumnezeu, primește puterea de a merge înainte. Ea își lasă deoparte suferința (o femeie văduvă, fără copii și fără ceva sigur în viața ei) și se îngrijește de soacra ei, care împărtășește aceeași soartă amară.

„Trecem și noi, uneori, prin momente dificile, spunea fratele Daniel Popa; casele noastre, copiii, locul de muncă tot mai greu de găsit și de păstrat, vremurile acestea tulburi din punct de vedere economic... e tot mai greu să spui „Mulțumesc, Doamne, că *am îndeajuns* pentru a trăi!”. Pe Rut o vedem într-un moment când abia avea puținul necesar supraviețuirii- bucata de pâine și câteva boabe prăjite” (v.14) ba încă trebuie să muncească din greu pentru aceste bucate, adunând spice pe ogor din zori și până-n seară.

Greutățile și necazurile sunt nori negri care se ridică prea sus, întunecând uneori gândirea noastră și mutându-ne privirea de la dragostea Creatorului la neajunsurile și suferințele care ne copleșesc. În momentele acestea e greu să înțelegem că *tocmai prin ele ne vorbește Dumnezeu* și că trebuie să nu ne pierdem cumpătul, ci, cu încrederea unui copil, să aducem înaintea Lui tot ce ne apasă inima. Nu ne este ușor să *acceptăm* modul pe care Dumnezeu l-a ales ca să ne cerceteze sau să ne schimbe, aducând astfel harul Său în viața noastră; mai degrabă căutăm vina pe care să îi acuzăm și nu ne întrebăm ce putem *noi* să facem pentru a schimba situația. Rut ne învață că trebuie să privim mai atenți în viața noastră și să recunoaștem motivele pentru care

putem încă să-I mulțumim Domnului, căci ele există cu siguranță. *„Mă simțeam nemulțumită de pantofii mei ponoșiți, pe care îi purtam în picioare de vreo câțiva ani, până când am privit mai atentă în jurul meu și am zărit un om care nu avea picioare ”* spunea cineva. Rut nu exprimă vreo nemulțumire față de soarta ei, ci așteaptă cu răbdare ajutorul divin. Ea nu se îngrijorează, ci doar se îngrijește, *cu destul de mult efort*, ca ea și soacra ei să aibă puținul necesar pentru a supraviețui. Harul lui Dumnezeu nu întârzie să se arate în viața ei, Rut ajungând să aibă mai mult decât îi trebuie, binecuvântată astfel de Dumnezeu cu soț și urmași, ea fiind parte în spița neamului din care se va naște apoi Domnul Isus, Mântuitorul nostru drag. Numai Dumnezeu poate aduce eliberare, numai El ne poate face să înțelegem rostul fiecărei zile din scurta noastră călătorie pe acest pământ .

***„Da, Domnul trimite răspunsul, frumos, și la timp ‘totdeauna;
El ia promisiunile Sale pe rând, împlinind câte una.
El vede, cunoaște și-ascultă, ecoul smeritei chemări
din ochii strajerului dornic, ce-așteaptă lumina din zori.”***